

ข้อมูล จรรยาบรรณวิชาชีพครู ๙ ข้อ

จรรยาบรรณข้อที่ ๑ ครูต้องรักและเมตตาศิษย์ โดยให้อาใจใส่ ช่วยเหลือส่งเสริม ให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนแก่ศิษย์โดยเสมอหน้า

หลักการ แสดงออกของบุคคลในทางที่ดี เป็นผลมาจากสภาวะจิตใจที่ตั้งงาม และความเชื่อที่ถูกต้องของบุคคลที่มีความรักและเมตตา ย่อมแสดงออกด้วยความปรารถนาในอันที่จะก่อให้เกิดผลดีต่อบุคคลอื่น มีความสุภาพ ไตร่ตรองถึงผล แล้วแสดงออกอย่างจริงจัง ครูจึงต้องมีความรักและเมตตาศิษย์อยู่เสมอ ซึ่งจะเป็นผลให้พฤติกรรมของครูแสดงออกต่อศิษย์ เป็นไปในทางสุภาพ เอื้ออาทร ส่งผลดีต่อศิษย์ในทุกด้าน

ครูต้องรักและเมตตาศิษย์ โดยให้ความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนแก่ศิษย์โดยเสมอหน้า หมายถึง การตอบสนองต่อความต้องการ ความถนัด ความสนใจของศิษย์อย่างจริงจัง สอดคล้องกับการเคารพ การเห็นอกเห็นใจต่อลัทธิพื้นฐานของศิษย์ จนเป็นที่ไว้วางใจ เชื่อถือและชื่นชมได้ รวมทั้งเป็นผลไปสู่การพัฒนารอบด้านอย่างเท่าเทียมกัน

พฤติกรรมสำคัญ

๑. สร้างความรู้สึกเป็นมิตร เป็นที่พึ่งพา และไว้วางใจได้ของศิษย์แต่ละคนและทุกคน เช่น

- ให้ความเป็นกันเองกับศิษย์
- รับฟังปัญหาของศิษย์และให้ความช่วยเหลือศิษย์
- ร่วมทำกิจกรรมกับศิษย์เป็นครั้งคราวตามความเหมาะสม
- สนทนา ใต้ถามทุกข์สุขของศิษย์

๒. ตอบสนองข้อเสนอและการกระทำของศิษย์ในทางสร้างสรรค์ตามสภาพปัญหา ความต้องการและศักยภาพของศิษย์แต่ละคน และทุกคน เช่น

- สนใจคำถามและคำตอบของศิษย์ทุกคน
- ให้ออกาสศิษย์แต่ละคนได้แสดงออกตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ
- ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของศิษย์
- รับการนัดหมายของศิษย์เกี่ยวกับการเรียนรู้ก่อนงานอื่นๆ

๓. เสนอและแนะแนวทางการพัฒนาของศิษย์แต่ละคน และทุกคนตามความถนัด ความสนใจและศักยภาพของศิษย์ เช่น

- มอบหมายงานตามความถนัด
- จัดกิจกรรมหลากหลายตามสภาพความแตกต่างของศิษย์ เพื่อให้แต่ละคนประสบความสำเร็จเป็นระยะอยู่เสมอ

- แนะนำแนวทางที่ถูกให้แก่ศิษย์
- ปรึกษาหารือกับครูปกครอง เพื่อนักเรียน เพื่อหาสาเหตุและวิธีการแก้ปัญหาของศิษย์

๔. แสดงผลงานที่ภูมิใจของศิษย์แต่ละคน และทุกคนทั้งในและนอกสถานศึกษา เช่น

- ตรวจสอบผลงานของศิษย์อย่างสม่ำเสมอ
- แสดงผลงานของศิษย์ในห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติการ
- ประกาศ หรือเผยแพร่ผลงานของศิษย์ที่ประสบผลสำเร็จ

จรรยาบรรณข้อที่ ๒ ครูต้องอบรม สั่งสอน ฝึกฝน สร้างเสริมความรู้ ทักษะ และนิสัยที่ถูกต้องดีงามให้แก่ศิษย์อย่างเต็มความสามารถ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

หลักการ ครูที่ดีต้องมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาศิษย์ให้เจริญได้อย่างเต็มศักยภาพ และถือว่าความรับผิดชอบของตนสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อศิษย์ได้แสดงออกซึ่งผลแห่งการพัฒนานั้นแล้ว ครูจึงต้องเรียนรู้เกี่ยวกับศักยภาพของศิษย์แต่ละคนและทุกคน เลือกกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย เหมาะสม สอดคล้องกับการพัฒนาตามศักยภาพนั้น ครูต้องอบรมสั่งสอน ฝึกฝน สร้างเสริมความรู้ ทักษะ และนิสัยที่ถูกต้อง ดีงามให้แก่ศิษย์อย่างเต็มความสามารถ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ หมายถึง การดำเนินงานตั้งแต่การเลือกกำหนดกิจกรรมการเรียนที่มุ่งผลต่อการพัฒนาในตัวศิษย์อย่างแท้จริง การจัดให้ศิษย์มีความรับผิดชอบ และเป็นเจ้าของการเรียนรู้ ตลอดจนการประเมินร่วมกับศิษย์ในผลของการเรียน และเพิ่มพูนการเรียนรู้ภายหลังบทเรียนต่างๆ ด้วยความปรารถนาที่จะให้ศิษย์แต่ละคนและทุกคนพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพและตลอดไป

พฤติกรรมสำคัญ

๑. อบรม สั่งสอน ฝึกฝนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาศิษย์อย่างมุ่งมั่นและตั้งใจ เช่น
 - สอนเต็มเวลา ไม่เบียดบังเวลาของศิษย์ไปหาผลประโยชน์ส่วนตน
 - เอาใจใส่ อบรมสั่งสอนศิษย์จนเกิดทักษะในการปฏิบัติงาน
 - อุทิศเวลาเพื่อพัฒนาศิษย์ตามความจำเป็นและเหมาะสม
 - ไม่ละทิ้งชั้นเรียน หรือขาดการสอน
๒. อบรม สั่งสอน ฝึกฝนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาศิษย์อย่างเต็มศักยภาพ เช่น
 - เลือกใช้วิธีการที่หลากหลายในการสอนให้เหมาะสมกับสภาพศิษย์
 - ให้ความรู้โดยไม่ฝืดบัง
 - สอนเต็มความสามารถ และด้วยความเต็มใจ
 - เปิดโอกาสให้ศิษย์ได้ฝึกปฏิบัติอย่างเต็มความสามารถ
 - กำหนดเป้าหมายที่ท้าทายและพัฒนาขึ้น
 - ลงมือจัดกิจกรรมที่น่าสู่ผลจริง
 - ภูมิใจเมื่อศิษย์พัฒนาขึ้น
๓. อบรม สั่งสอน ฝึกฝนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาศิษย์ด้วยความบริสุทธิ์ เช่น
 - สั่งสอนศิษย์โดยไม่ปิดป้องหรือปิดบังอำพราง
 - อบรมสั่งสอนศิษย์โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง
 - มอบหมายงานและตรวจผลงานด้วยความยุติธรรม

จรรยาบรรณข้อที่ ๓ ครูต้องประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ

หลักการ การเรียนรู้ในด้านค่านิยมและจริยธรรม จำเป็นต้องมีแบบอย่างที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนยึดถือและนำไปปฏิบัติตาม ครูที่ดีจึงถ่ายทอดค่านิยมและจริยธรรมด้วยการแสดงตนเป็นตัวอย่างเสมอ การแสดงตนเป็นตัวอย่างนี้ถือว่าครูเป็นผู้นำในการพัฒนาศิษย์อย่างแท้จริง

การประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี หมายถึง การแสดงออกอย่างสม่ำเสมอของครูที่ศิษย์สามารถสังเกตรับรู้ได้เอง และเป็นการแสดงที่เป็นไปตามมาตรฐานแห่งพฤติกรรมระดับสูงตามค่านิยมคุณธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม

พฤติกรรมสำคัญ

๑. ตระหนักว่าพฤติกรรมการแสดงออกของครู มีผลต่อการพัฒนาพฤติกรรมของศิษย์อยู่เสมอ
 - ระมัดระวังในการกระทำ และการพูดของตนเองอยู่เสมอ
 - ไม่โกรธง่ายหรือแสดงอารมณ์ฉุนเฉียวต่อหน้าศิษย์
 - มองโลกในแง่ดี
๒. พุดจาสุภาพและสร้างสรรค์ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับศิษย์และสังคม เช่น
 - ไม่พูดคำหยาบหรือก้าวร้าว
 - ไม่นินทาหรือพุดจาต่อเสียด
 - พุดชมเชยและให้กำลังใจแก่ศิษย์ด้วยความจริงใจ
๓. กระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี สอดคล้องกับคำสอนของตน และวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม เช่น
 - ปฏิบัติตนให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดีอยู่เสมอ
 - แต่งกายสะอาด สุภาพเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ
 - แสดงกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อยอยู่เสมอ
 - ตรงต่อเวลา
 - แสดงออกซึ่งนิสัยในการประหยัด ซื่อสัตย์ อดทน สามัคคี มีวินัย

จรรยาบรรณข้อที่ ๔ ครูต้องไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมของศิษย์

หลักการ การแสดงออกของครูใดๆก็ตาม ย่อมมีผลในทางบวกหรือลบต่อความเจริญเติบโตของศิษย์ เมื่อครูเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงต่อการพัฒนาทุกด้านของศิษย์ จึงต้องพิจารณาเลือกแสดงแต่เฉพาะการแสดงที่มีผลทางบวก

การไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์และสังคมของศิษย์ หมายถึง การตอบสนองต่อศิษย์ในการลงโทษหรือให้รางวัลการกระทำอื่นใดที่นำไปสู่การลดพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และเพิ่มพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

พฤติกรรมสำคัญ

๑. ละเว้นการกระทำที่ทำให้ศิษย์เกิดความกระทบกระเทือนต่อจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของศิษย์ เช่น
 - ไม่นำปมด้อยของศิษย์มาล้อเลียน
 - ไม่ประจานศิษย์
 - ไม่พุดจาหรือกระทำการใดที่เป็นการซ้ำเติมปัญหา หรือข้อบกพร่องของศิษย์
 - ไม่นำความเครียดมาระบายต่อศิษย์ ไม่ว่าจะด้วยคำพุดหรือสีหน้าท่าทาง
 - ไม่เปรียบเทียบฐานะ ความเป็นอยู่ของศิษย์
 - ไม่ลงโทษศิษย์เกินกว่าเหตุ
๒. ละเว้นการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและร่างกายของศิษย์ เช่น
 - ไม่ทำร้ายร่างกายศิษย์
 - ไม่ลงโทษศิษย์เกินกว่าระเบียบกำหนด
 - ไม่ใช้ศิษย์ทำงานเกินกำลังความสามารถ

๓. ละเว้นการกระทำที่สกัดกั้นพัฒนาการทางสติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และสังคมของศิษย์ เช่น
- ไม่ตัดสินคำตอบถูกผิด โดยยึดคำตอบของครู
 - ไม่ดูต่ำ ข้ำเติมศิษย์ที่เรียนช้า
 - ไม่ขัดขวางโอกาสให้ศิษย์ได้แสดงออกทางสร้างสรรค์
 - ไม่ตั้งฉายาทางลบให้แก่ศิษย์

จรรยาบรรณข้อที่ ๕ ครูต้องไม่แสวงหาประโยชน์อันเป็นอามิสสินจ้างจากศิษย์ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ และไม่ใช่ศิษย์กระทำการใดๆ อันเป็นการหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิชอบ

หลักการ การใช้ตำแหน่งหน้าที่ในวิชาชีพแสวงหาประโยชน์ตนโดยมิชอบ ย่อมทำให้เกิดความสำเอียงในการปฏิบัติหน้าที่ สร้างความไม่เสมอภาค นำไปสู่ความเสื่อมศรัทธาในบุคคลและวิชาชีพนั้น ดังนั้นครูจึงต้องไม่แสวงหาประโยชน์อันมิควรได้จากศิษย์ หรือใช้ศิษย์ให้ไปแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิชอบ

การไม่แสวงหาประโยชน์อันเป็นอามิสสินจ้างจากศิษย์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติและไม่ใช่ศิษย์กระทำการใดๆ อันเป็นการหาประโยชน์ให้แก่ตนโดยมิชอบ หมายถึง การไม่กระทำการใดๆ ที่จะได้มาซึ่งผลตอบแทนเกินสิทธิที่พึงมีพึงได้จาก การปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบตามปกติ

พฤติกรรมสำคัญ

๑. ไม่รับหรือแสวงหาอามิสสินจ้าง หรือผลประโยชน์อันมิควรจากศิษย์ เช่น
 - ไม่หารายได้จาก การนำสินค้ามาขายให้ศิษย์
 - ไม่ตัดสินผลงาน หรือผลการเรียนโดยมีสิ่งแลกเปลี่ยน
 - ไม่บังคับหรือสร้างเงื่อนไขให้ศิษย์มาเรียนพิเศษเพื่อหารายได้
๒. ไม่ใช่ศิษย์เป็นเครื่องมือหาประโยชน์ให้กับตนโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือความรู้สึกของสังคม เช่น
 - ไม่นำผลงานของศิษย์ไปแสวงหากำไรส่วนตน
 - ไม่ใช่แรงงานศิษย์เพื่อประโยชน์ส่วนตน
 - ไม่ใช่หรือจ้างวานศิษย์ไปทำสิ่งผิดกฎหมาย

จรรยาบรรณข้อที่ ๖ ครูย่อมพัฒนาตนเองทั้งในด้านวิชาชีพ ด้านบุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ

หลักการ สังคมและวิทยาการ พัฒนาและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้นครูในฐานะผู้พัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงต้องพัฒนาตนเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงในอนาคต

การพัฒนาตนเองทั้งในด้านวิชาชีพ ด้านบุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ให้ทันต่อการพัฒนาทางวิทยาการ เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ หมายถึง การใฝ่รู้ ศึกษา ค้นคว้า ริเริ่มสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ๆ ให้ทันสมัย ทันเหตุการณ์ และทันต่อการเปลี่ยนแปลง ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเทคโนโลยี สามารถพัฒนาบุคลิกภาพและวิสัยทัศน์

พฤติกรรมสำคัญ

๑. ใฝ่ใจศึกษาค้นคว้า ริเริ่มสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ที่เกี่ยวกับวิชาชีพอยู่เสมอ เช่น
 - หาความรู้จากเอกสาร ตำรา และสื่อต่างๆ อยู่เสมอ
 - จัดทำและเผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อต่างๆ ตามโอกาส
 - เข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนา หรือฟังการบรรยาย หรืออภิปรายทางวิชาการ

๒.มีความรอบรู้ ทันท่วงที ทันเหตุการณ์ สามารถนำมาวิเคราะห์กำหนดเป้าหมาย แนวทางพัฒนาตนเอง และ วิชาชีพ ทันท่วงทีต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การอาชีพและเทคโนโลยี เช่น

- นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ประกอบการเรียนการสอน
- ติดตามข่าวสาร เหตุการณ์บ้านเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ
- วางแผนพัฒนาตนเองและพัฒนางาน

๓.แสดงออกทางร่างกาย กริยาวาจาอย่างสง่างาม เหมาะสมกับกาลเทศะ เช่น

- รักษาสุขภาพ และปรับปรุงบุคลิกภาพอยู่เสมอ
- มีความเชื่อมั่นในตนเอง
- แต่งกายสะอาด เหมาะสมกับกาลเทศะและทันสมัย
- มีความกระตือรือร้น ใฝ่ต่อความรู้สึกรักของสังคม

จรรยาบรรณข้อที่ ๗ ครูย่อมรักและศรัทธาในวิชาชีพครู และเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพครู

หลักการ ความรักและเชื่อมั่นในอาชีพของตน ย่อมทำให้ทำงานอย่างมีความสุขและมุ่งมั่น อันจะส่งผลให้อาชีพนั้นเจริญรุ่งเรืองและมั่นคง ดังนั้นครูย่อมรักและศรัทธาในอาชีพครูด้วยความเต็มใจ

ความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู และเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพครู หมายถึง การแสดงออก ด้วยความชื่นชมและเชื่อมั่นในอาชีพครูด้วยตระหนักว่า อาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีความสำคัญและจำเป็น ต่อสังคม ครูพึงปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ และภูมิใจ รวมทั้งปกป้องเกียรติภูมิของอาชีพครู เข้าร่วมกิจกรรม และสนับสนุนองค์กรวิชาชีพครู

พฤติกรรมสำคัญ

- ๑.เชื่อมั่น ชื่นชมภูมิใจในความเป็นครูและองค์กรวิชาชีพครูว่ามีความสำคัญและจำเป็นต่อสังคม เช่น
 - ชื่นชมในเกียรติและรางวัลที่ได้รับ และรักษาไว้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย
 - ยกย่องชมเชยเพื่อนครูที่ประสบผลสำเร็จเกี่ยวกับการสอน
 - เผยแพร่ผลสำเร็จของตนเองและเพื่อนครู
 - แสดงตนว่าเป็นครูอย่างภาคภูมิใจ
- ๒.เป็นสมาชิกองค์กรวิชาชีพครูและสนับสนุนหรือเข้าร่วมหรือเป็นผู้นำในกิจกรรมพัฒนาวิชาชีพครูเช่น
 - ปฏิบัติตามเงื่อนไข ข้อกำหนดขององค์กร
 - ร่วมกิจกรรมที่องค์กรจัดขึ้น
 - เป็นกรรมการหรือคณะทำงานขององค์กร
- ๓.ปกป้องเกียรติภูมิของครูและองค์กรวิชาชีพครู เช่น
 - เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผลงานของครูและองค์กรวิชาชีพครู
 - เมื่อมีผู้เข้าใจผิดเกี่ยวกับวงการวิชาชีพครูก็ชี้แจงทำความเข้าใจให้ถูกต้อง

จรรยาบรรณข้อที่ ๘ ครูพึงช่วยเหลือเกื้อกูลครูและชุมชนในทางสร้างสรรค์

หลักการ สมาชิกของสังคมใดพึงพัฒนากำลังพัฒนาสังคมนั้นและเกื้อกูลสังคมรอบข้าง ในวงวิชาชีพครู ผู้ประกอบวิชาชีพครูพึงร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยความเต็มใจ อันจะยังผลให้เกิดพลังและศักยภาพในการพัฒนาวิชาชีพครู และพัฒนาสังคม

การช่วยเหลือเกื้อกูลครูและชุมชนในทางสร้างสรรค์ หมายถึง การให้ความร่วมมือ แนะนำ ปรึกษา ช่วยเหลือแก่เพื่อนครูทั้งเรื่องส่วนตัว ครอบครัว และการงานตามโอกาสอย่างเหมาะสม รวมทั้งเข้าร่วมกิจกรรม ของชุมชนโดยการให้คำปรึกษา แนะนำแนวทาง วิธีการปฏิบัติตน ปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

พฤติกรรมสำคัญ

๑. ให้ความร่วมมือ คำแนะนำ ปรีกษาแก่เพื่อนครูตามโอกาสและความเหมาะสม เช่น
 - ให้คำปรึกษาการจัดทำผลงานทางวิชาการ
 - ให้คำปรึกษาแนะนำการผลิตสื่อการเรียนการสอน
๒. ให้ความช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ สิ่งของแก่เพื่อนครูตามโอกาสและความเหมาะสม เช่น
 - ร่วมงานการกุศล
 - ช่วยทรัพย์เมื่อเพื่อนครูเดือดร้อน
 - จัดตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
๓. เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน รวมทั้งให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางวิธีการปฏิบัติตน ปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน เช่น
 - แนะแนวทางการกำจัดมลพิษ
 - ร่วมกิจกรรมตามประเพณีของชุมชน

จรรยาบรรณข้อที่ ๙ ครูพึงประสงค์ปฏิบัติตนเป็นผู้นำในการอนุรักษ์ พัฒนาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย

หลักการ หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของการศึกษา คือการพัฒนาคนให้มีภูมิปัญญา และรู้จักเลือกวิธีการดำเนินชีวิตที่ดีงาม ในฐานะที่ครูเป็นบุคลากรทางการศึกษา ครูจึงควรเป็นผู้นำในการอนุรักษ์และพัฒนาภูมิปัญญา และวัฒนธรรมไทย

การเป็นผู้นำในการอนุรักษ์ พัฒนาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย หมายถึง การริเริ่มดำเนินกิจกรรมสนับสนุนส่งเสริมภูมิปัญญาและวัฒนธรรมไทย โดยรวบรวมข้อมูล ศึกษาวิเคราะห์เลือกสรร ปฏิบัติตนและเผยแพร่ศิลปะ ประเพณี ดนตรี กีฬา การละเล่น อาหาร เครื่องแต่งกาย ฯลฯ เพื่อใช้ในการเรียนการสอน การดำรงชีวิตตนและสังคม

พฤติกรรมสำคัญ

๑. รวบรวมข้อมูลและเลือกสรรภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมที่เหมาะสมใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น
 - เชิญบุคคลที่มีภูมิปัญญาในท้องถิ่นเป็นวิทยากร
 - นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้จัดการเรียนการสอน
 - นำศิษย์ไปศึกษาในแหล่งวิทยาการชุมชน
๒. เป็นผู้นำในการวางแผนดำเนินการเพื่ออนุรักษ์ พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรม เช่น
 - ฝึกการละเล่นท้องถิ่นให้แก่ศิษย์
 - จัดตั้งชมรมสนใจศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - จัดทำพิพิธภัณฑ์ในสถานศึกษา
๓. สนับสนุนส่งเสริมเผยแพร่ และร่วมกิจกรรมทางประเพณีวัฒนธรรมของชุมชนอย่างสม่ำเสมอ เช่น
 - รณรงค์การใช้สินค้าพื้นเมือง
 - เผยแพร่การแสดงศิลปะพื้นบ้าน
 - ร่วมงานประเพณีของท้องถิ่น
๔. ศึกษาวิเคราะห์ วิจัยภูมิปัญญาและวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อนำผลมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น
 - ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับการละเล่นพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ตำนาน และความเชื่อ
 - นำผลการศึกษาวิเคราะห์มาใช้ในการเรียนการสอน

สรุป

จากปัญหาการกวดวิชาของผู้เรียนในปัจจุบัน ทำให้ส่งผลสะท้อนถึงภาพรวมการศึกษาไทยว่า มีความเหลื่อมล้ำ แตกต่าง และมีความไม่เท่าเทียมกันสูง การศึกษาไทยยังเน้นการเรียนการสอนที่ยังเน้นการสอบสูง มีการแข่งขันกันตามมามากมาย และการเรียนการสอนในโรงเรียนยังมีปัญหามาก โดยเฉพาะในวิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ระบบดังกล่าวนำไปสู่ค่านิยมของการเลือกสถาบันที่มีชื่อเสียง ทางแก้งกับมาอยู่ที่พื้นฐานหลัก คือการส่งเสริมให้ครูได้พัฒนาการสอนอย่างแท้จริง และมีคุณภาพสูง หากว่าครูปฏิบัติได้ตามจรรยาบรรณดังกล่าวได้ ปัญหาระดับชาติก็จะไม่เกิดขึ้น หรือว่าเกิดขึ้นก็ในระดับน้อยมาก ในสมัยก่อนไม่มีการกวดวิชา ก็ยังสามารถผลิตบุคลากรทางการศึกษาที่มีคุณภาพได้มากมาย ในขณะที่เดียวกันรัฐก็จะต้องทำให้ความไม่เท่าเทียมกันทางการศึกษานั้นลดน้อยลง โดยภาพรวมจึงต้องดูแนวทางหลักคือ ในส่วนของการกวดวิชา รัฐจะต้องร่วมมือกับเด็ก ผู้ปกครอง โรงเรียนกวดวิชาเองก็ต้องกำหนดเกณฑ์คุณภาพของโรงเรียนขึ้นมา แล้วดูแลให้ปฏิบัติได้ ส่งเสริมโครงการระยะสั้น เตรียมความพร้อมให้เด็กที่ขาดโอกาสเรียนเสริม ในส่วนระบบการศึกษาโดยรวม จะต้องปรับระบบการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยหรือเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นต่างๆ ใหม่ รวมถึงการกระจายคุณภาพและโอกาสทางการศึกษาให้กว้างขวาง ใกล้เคียงกัน

เอกสารอ้างอิง

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์(๒๕๔๕) การกวดวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย.

รายงานการวิจัย.สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.

แบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณครู พ.ศ.๒๕๓๙.

ค้นหาออนไลน์จาก <http://www.edu.chula.ac.th/knowledge/rule.rule2539.htm>

%%%%%%%%%